

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

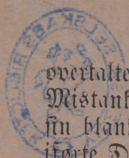
En skræffelig Tildragelse



den grusomme Slagter Ibrahim, som
dræbte 13 Menneſter,
og ſolgte deres Kjød til Folket, tilligemed
en derom ſkrebet ſmuk Viſe.

I Staden Fez i Marocko levede for nogen Tid ſiden en ung Muhamedaner, ſom hedte Doras. Han havde længe elſket en ung Slavinde, hvis Forældre døde, og derfor erindrede ſig ved at binde Grandſe og Blomſterkoſte, ſom hun ſolgte til de fornemme Folk i Byen. Allerede havde de beſluttet at gifte ſig, da Zulma, det var Pigens Navn, paa engang blev borttøvet uden at det var muligt for Doras at opdage, hvor der var bleven af hende. Forjævetes gjennemſøgte han hendes Hytte, forjævetes udfpurgte han Naboerne, men ingen kunde give ham nogen Oplyſning om hans forsvundne Elſkede, førend han tilſidſt traf paa en ærlig gammel Arbejdsmand, ſom fortalte at han havde ſeet hende den foregaaende Aften gaa ind til en Slagter i Nærheden, formentlig for at kjøbe Kjød til Helgen, og ikke vende tilbage. Den ulykkelige Elſker fattede en rædſom Væſtante: han havde aldrig funnet lide den omtalte Slagter, der var kommen til Byen ſom en Gillefant; men ſom efterhaanden, paa en ubegribelig Maade havde erhvervet ſig en Rigdom, der gjorde ham høvmodig mod hans gamle Væſtente. Med de ſvageſte Anelſer gif Doras om Aftenen til Slagterens Hus for at komme paa Spor efter ſin Kjæreste; men Alt var ſtilledet, og kun et ſvagt Strøg lod engang imellem op fra Døren og forſtyrrede Nattens Fred. Iſtedetfor at afſtrækkes ved ſin frugtesløſe Søgning, overgædes han endnu mere; han begav ſig derfor til den før omtalte gamle Arbejder, og

V box 29:856



overtalte ham til at hjælpe sig efterat have betroet ham sin Mistanke. Den ærte Gamle var strax villig dertil og tog sin blanke Dye paa Naffen. For at vække mindre Opsigt, iførte Doras, som var liden af Bæxt, sig Kvindeskæder, og saaledes vandrede de Arm i Arm til Slagterens Bopæl. Arbejderen holdt sig skjult et Stykke fra Huset, medens den forklædte Elsker nærmede sig Døren og bankede paa. Der blev lukket op uden at man kunde se af hvem, og Doras saa en lang mørk Gang for sig. Han lod sig imidlertid ikke affrække. Han drog sin korte Dolk og strider rasst fremad; men pludselig aabnes en skjult Faldør under hans Fødder og han styrter ned i en underjordisk Kjælder. Førend han faar reise sig kaste tvende Mand sig over ham og binde og kneble ham naftet af hans Modstand. Voldsmændene udstødte et Glædeskrig da dette var lykkedes dem og gave sig atter ifærd med deres afbrudte Arbejde. — Hellige Gud! hvilket Syn viste sig her for Doras — Blodet standsede i hans Arer af Skræk: rundt om paa Væggene hang blodige Stykker af Menneskelemmer, og langs Væggen laa i en Række 13 Fruentimmerhoveder. Slagteren og hans Medhjælper vare just ifærd med at binde et Fruentimmer paa Bænken og det ulykkelige Offers Skrig tonede gennem Hvalvningen. De Grusomme spottede hende; hendes Jammer var forgjæves og Doras udstøder et høit Skrig naftet Knebelen i hans Mund, thi han gjenkender sin Kjæreste. Han bed i sine Baand, støiede, bad og graad, Fraaden stod ham i Munden, hans Dine rullede og han bar sig som en Afstindig; men Slagteren surrede blot hans Baand endnu fastere og sagde med rædsom Gaan: „Kølig min Tøs: Turen kommer nok til dig naar vi blot ere færdige med hende.“

Imidlertid blev Tiden lang for Arbejdsmanden, som ventede udenfor. Han kunde ikke begribe, hvorfor Doras blev saalænge borte, og ringede derfor paa Døren. Den gik atter op og han traadte ind, men faldt paa samme Maade som sin Ven ned i den underjordiske Hule. Dog — denne gang havde Uhyrene forregnet sig; thi Arbejdsmanden var en stærk Knark, som strax reiste sig efter Faldet og fløvede med sin gode Dye Hovedet paa Medhjælperen som vilde

gribe ham, hvorpaa han gav sig i Kæft med Slagteren selv. Men denne saa snart at han havde med sin Overmand at gjøre: han kastede sig derfor paa Knæ og bad ynkelig om Naade. — Deras blev nu befriet og fik sin Kjæreste igjen, Slagteren blev bunden, og endnu samme Nat meldte den brave Arbejdsmand Hændelsen til Paschaen (saa kaldes Regenterne i disse Lande). Det blev nu opdaget at Amnesket, for at undersøge sine Laugsbrødre, i lang Tid havde loffet Fruentimmer ned i Kjælderen, hvor han myrdede dem og skar deres Kjød i Strykker, som han derefter solgte.

Hans Straf blev ligesaa fæl som hans Forbrydelse. Han blev nemlig levende naftet til sin Slagterbank og fire Negre beordret til, langsemt at skjære Kjødstykker af ham og kaste dem for Hundene, saaledes at han selv kunde se, hvorledes de sloges om dem.



Udi Marokko, Tyrkens Land — Der leved nys en blodig Mand, — Som forat vinde Guld og Guds bød baade Gud og Loven Trods: — Han voldte tretten Kvinders Død — Han stegte, solgte deres Kjød.

Fra huslig Lykkes stille Hjem — Den grumme Slagter lokked dem; — De Arme tænkte ei paa Svig og fulgte ham saa trostelig, — Men knapt de Morderhulen saa — før døde de paa Bænken laa.

Saa gif det ogsaa Doras Brud — En sildig Afsten hun gif ud — At kjøbe Kjød til næste Dag — Til Bryllupsfest og Høitidslag: — Hun gif hen til den Slagters Bod, — Som Mange søgte, Saa forlod.

Forladt og ene Doras stod, — Men Sorgen kvalte ei hans Mod: — Han efter søger hendes Fjed — Og tager Arbejdsmanden med. — Strax derpaa de sit Hjem forlod — For Morderhulen snart de stod.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

Førklædt, iført en Kvindedragt — Han traadte ind
ind saa usøfagt, — Men synker gjenem skjulte Lem,
Dg knebles, bindes fast af dem. — De spotte grunt
hans Bøn og Raab — Dg Doras taber hvert et Haab.

Dg Zulma ban i Hulen saa — Dg Morderne bes
redt' at staa — Med blodig, skarpen Slagterliv — At
slutte hendes unge Liv. — Hun græder, strækker ud
sin Arm — Mens Doras forgaar af Harm.

Dog Gud har hver sin Skabning kjær — I største
Nød er Hjælpen nær, — Thi Arbeidsmand med freis
digt Sind — I Morderhulen styrter ind: — Han af-
sen greb, han slog med Mod — Saa Sveden stannet
i sit Blod.

Dg Slagteren de hurtig bandt, — For Retten
ei han Naade fandt; — Thi næste Dag den grun-
me Kof — blev naglet til sin Slagterblof — Dg
fire Negre meget sen' — Star' Kjødet bort fra Jan-
tens Ben.

Han bad og bar sig ynkelig, — Men ei man ag-
ted' paa hans Skrig; — Han maatte se at Hundene
de sloges om Kjødstumperne — Dg efterhaanden op
dem aad, — Gud naade hver for sig en Daad!

Pris 2 f.

Førlagt af og tilkjøbs hos M. Urdal i Tromsø.

Trykt i G. Kjeldseths Bøgertrykkeri.